

далечъ. По коситѣ ни се стичаха потоци потъ и вода. Съ свити чадъри и сърдца гледахме ние безумнитѣ потоци, които ни прѣграждаха пжтя, прѣскачаха се и съ плѣсъкъ се спущаха надолу.

Да се бѣга по-вече бѣше невъзможно. И цѣли въ вода, ние застанахме подъ група буки и чакахме. И смѣхмe се единъ на другъ, и ни се плачеше. Колко бѣше часътъ? Кога ще се пристигне? Кога ще пристигнемъ въ мѣнастиря и какъ?.. Трѣбваше да чакаме да спратъ потоцитѣ, които ни прѣграждаха пжтя... А дъждътъ не прѣставаше, макаръ и вѣтъра да бѣ вече отслабналъ, и сега се чуваше само шумътъ на дъжда по листата и клокоченето на засиленитѣ потоци.

Трѣбваше да вървимъ. При тая мисль спогледахме се пакъ, и пригнахме да се смѣемъ: какъ ще се явимъ тѣй въ мѣнастиря, и какво ще кажемъ на прѣдвидливия старецъ? Потоцитѣ бѣха издълбали ровове, а долу — водата бѣ пълноводна, мжтна и стремителна.

Мръкваше се, когато влѣзохме въ мѣнастиря. Тукъ, сѣкашъ всичко бѣ промѣнено: поляната, гората, мѣнастиря. Всички се бѣха изпокрили по дългитѣ тъмни коридори. Дѣдо Стою бѣ отдавна отпжтувалъ назадъ съ нови поржчки отъ мѣнастирскитѣ гости.

Застаналъ на прага на килията си, калугерътъ ни посрѣщна съ смѣхъ и съжаление:

— Азъ нали ви казахъ? — рече той. — Невѣрно е врѣмето въ Балкана... Е, другъ пжтъ ще го видите пѣкъ въ слѣнце — добави той, за да ни утѣши. — А сега, елате при огъня.

Буенъ огънь горѣше въ почърнялата камина. Нѣкаква тиха топлина се разливаше около ни.